

AXPLOCK

Freeman Dyson, tänkande fysiker, skriver i *New York Review of Books* (25.10.2007) om läget inom den teoretiska fysiken under 1930-talet, efter **Einsteins** relativitetsteori och den s.k. kvantumrevolutionen:

”Många av ledarna för den första revolutionen i fysiken, bland dem Einstein, ägnade resten av sitt liv åt en jakt på diverse radikala idéer som inte ledde någon vart. Var och en av dem trodde att hans egen personliga vision skulle bli den nyckel som öppnade dörren till nästa revolution...

Den enda av revolutionärerna i den äldre generationen som inte dukade under för fantasier om en andra revolution var **Niels Bohr**...

Einstein och Bohr fortsatte att röra sig längs motsatta banor. Einstein drevs av ett gudomligt missnöje som fick honom att förkasta den första kvantumrevolutionen och att försöka åstadkomma en andra revolution genom rent tänkande. Bohr drevs av stolthet över den första revolutionens framgångar, vilket fick honom att fortsätta med att undersöka detaljer inom kärn- och partikelfysiken och att glädja sig över vänskapen med nya generationer unga forskare som kom för att arbeta med honom. De yngre generationerna stod inför ett val mellan två alternativ. Skulle de följa Bohr och nöja sig med ett liv av solid men icke-revolutionär forskning inom de etablerade områdena av fysiken? Eller skulle de följa Einstein och ägna sina liv åt ett ensligt försök att starta en ny revolution utan experimentell styrning? De satt fast i en fälla, tvingade att välja mellan ... konservativ medelmåttighet och ... radikal irrelevans. Fysiken var en fälla, för den första revolutionen hade redan ägt rum och det enda sättet att försöka åstadkomma en ny revolution var att ta språnget ut i en hyperrymd av ren spekulation.”